

ГРАНІ ТАЛАНТУ ВЧЕНОГО

(до 60-річчя від дня народження Б.С. Шеймана)

Борису Семеновичу Шейману нещодавно виповнилося 60 років. Так і хочеться додати слово лише. Адже його сміливо можна віднести до корифеїв української науки. За шість десятків прожитих літ мало кому вдається посісти таке чільне місце в ареопазі сучасних відомих науковців.

Життєвий шлях починався, здавалося, звичайно. Народився у 1955 році у сім'ї службовців: батько був військовим, мама – лікарем. Професія матері і вплинула на його вибір. У 1972 році, закінчивши школу, вступив на педіатричний факультет Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького. Саме тоді і почали відкриватися грані характеру молодого людини Бориса Шеймана. Він лікар за покликанням. Отже, як важливо в житті зробити правильних вибір, який відповідав би поклику душі.

Закінчивши інтернатуру з анестезіології та реаніматології, працював в ОДКЛ «Охматдит» м. Львова на посаді лікаря-ординатора. У 1981 році переїхав на постійне місце проживання у м. Київ. З 1981 року приступив до роботи у відділенні реанімації та інтенсивної терапії МДСКЛ №14 «Охматдит» як лікар-ординатор. З 1985 року і по 1995 рік обіймав посаду завідувача Республіканського центру гемодіалізу, гемосорбції, плазмаферезу та оксигенації крові

і до цього часу працює в Центрі токсикології, інтенсивної та екстракорпоральної терапії МДСКЛ №14 «Охматдит». З 1995 року по 2010 рік завідував відділенням токсикології та екстракорпоральних методів детоксикації УДСЛ «Охматдит» МОЗ України. З 2010 року – керував Українським центром дитячої токсикології, інтенсивної та еферентної терапії Національної дитячої спеціалізованої лікарні «Охматдит» МОЗ України.

З 2002 року очолює відділ екозалежної патології та клінічної токсикології Інституту екогігієни і токсикології імені Л.І.Медведя. З 2004 року є провідним науковим співробітником відділу інтенсивної нефрології та екстракорпоральних методів детоксикації Інституту нефрології АМН України.

З 1989 по 2006 рр. був головним дитячим токсикологом МОЗ України; з 2006 року і по 2010 рік – головним токсикологом МОЗ України; з 2000 року і дотепер є головним дитячим токсикологом ГУОЗ та МД Київської МДА. З 2007 року Б.С.Шейман – президент Всеукраїнської асоціації лікарів-спеціалістів з еферентної терапії. З 2002 року входить до складу Вченої ради, а з 2008 року – до складу спеціалізованої вченої ради із захисту дисертацій Інституту екогігієни і токсикології імені Л.І.Медведя; з 2006 року – до складу спеціалізованої вченої ради із захисту дисертацій Інституту нефрології АМН України.

Б.С.Шейман за свою трудову діяльність весь час розширював рамки пізнання з різних напрямків медицини (анестезіологія та інтенсивна терапія, нефрологія, інтенсивна нефрологія, загальна і клінічна токсикологія, педіатрія, екозалежна патологія, медицина катастроф, організація охорони здоров'я). Процес самовдосконалення був послідовним і напруженим. Це участь у наукових конференціях і з'їздах, доповіді на численних симпозиумах як в країні, так і закордоном. Висока вимогливість до себе і до колег дала свої результати. Все частіше на наукові роботи Б.С. Шеймана посилаються як на доконаний матеріал, перевірений численними експериментами і практичними спостереженнями з відповідними науковими висновками.

У 1989 році Борис Семенович захистив кандидатську дисертацію за темою «Ультрафіолетове опромінювання крові в лікуванні гнійно-септичних захворювань у дітей, от у 2002 році захистив докторську дисертацію за темою «Клініко-патофізіологічне обґрунтування методів екстракорпоральної детоксикації в інтен-

сивній терапії важких захворювань у дітей”.

З 1989 року і по теперішній час Б.С.Шейман бере активну участь в ліквідації надзвичайних ситуацій хімічної етіології на території України. Брав участь у ліквідації понад 30 осередків масового ураження цивільного населення.

Він автор понад 180 наукових праць, опублікованих у різних медичних журналах, тезах наукових конференцій і з'їздів; отримав 2 патенти України на винаходи, які в 2006 році стали переможцями Всеукраїнського конкурсу “Винахід - 2006” в номінації “Кращий винахід у галузі медицини та фармакології”, проведеного Державним департаментом інтелектуальної власності Міністерства освіти і науки України. Основні напрямки наукових досліджень – інтенсивна терапія, екстракорпоральні методи детоксикації, проблеми діагностики і лікування ендо- та екзотоксикозу, організація токсикологічної допомоги населенню в умовах

виникнення надзвичайних ситуацій, замісна органна терапія тощо.

Вдивляючись у лікувальну, наукову, дослідницьку роботу професора Б.С. Шеймана, відчуваєш цілісність характеру, невгамовний потяг до знань, до розвитку. Цей характер загартувався на ниві боротьби за людське життя, за життя дітей, за подолання складних випадків отруєнь та їх попередження.

Долгіє літа Вам, шановний Борисе Семеновичу!

*Колектив Наукового центру превентивної токсикології, харчової та хімічної безпеки імені академіка Л.І.Медведя
Міністерства охорони здоров'я України
Редакція журналу «Сучасні проблеми токсикології, харчової та хімічної безпеки»*

НА ВІСТРИ СУЧАСНИХ ЗАВДАНЬ (до 75-річчя від дня народження Т.Ф. Харченко)

Свій 75-день народження відсвяткувала прекрасна жінка Тетяна Федорівна Харченко, кандидат медичних наук, керівник відділу комплексної токсиколого-гігієнічної оцінки виробів медичного призначення, парфумерно-косметичних виробів та товарів широкого вжитку.

З цієї датою їй радо вітав колектив співробітників. Адже вона ще й співпала з іншою дуже вагомим віхою для кожної справжньої трудівниці – 50-річчям плідної наукової діяльності. Традиційно у такі дні згадується життєвий шлях, пройдений на перехресних стежках буття.

Тетяна Федорівна народилася у Запоріжжі в родині лікаря. Як буває у таких родин, діти найчастіше успадковують фах батьків. Отже,

невипадковим був вибір і Тетяни Федорівни: Дніпропетровський медичний інститут, санітарно-гігієнічний факультет, який успішно закінчила у 1965 році. Одержавши направлення на роботу, працювала в районній санепідстанції на посаді епідеміолога.

Безперечно, знаковим для Т.Ф.Харченко став 1966 рік, коли доля її звела з ВНИІГІНТОКСом. Це і визначило все її подальше фахове зростання: спочатку на посаді молодшого наукового співробітника, потім старшого наукового співробітника. У 1974 році захистила кандидатську дисертацію на тему «Гигиенические исследования клеящих материалов (перхлорвиниловых, латексных, инденкумароновых и эпоксидных) и регламентация применения их в строительстве».

У різні роки Тетяна Федорівна очолювала потужні підрозділи Центру, зокрема лабораторію комплексної токсиколого-гігієнічної оцінки неметалевих матеріалів та виробів, а з 1990 року – відділ токсиколого-гігієнічної оцінки виробів медичного призначення, парфумерно-косметичних засобів та товарів широкого вжитку.

Розгалужене коло науково-практичних інтересів, ерудиція, вміння керівництво, організаторські здібності науковця визначили основні напрямки науково-практичної діяльності Т.Ф. Харченко. Зокрема, наукове обґрунтування гігієнічної регламентації виробів медичного призначення вітчизняного та імпортного виробництва з проведенням токсиколого-гігієнічних, медико-біологічних та санітарно-